Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

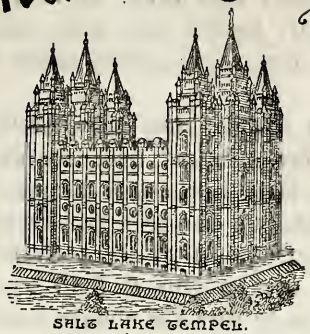

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 17	1 September 1905	54 Aargang

Han var en sand Profet.

Bevisførelser fra Fornuftens Side.

Joseph Smith bevidnede, at som Svar paa hans Bøn aabenbarede Gud, vor Fader og hans Søn, Jesus Kristus sig for ham i et Syn — ikke en Drøm, ikke om Natten men ved højlys Dag. Hvis dette ikke var sandt, vidste han det, og i saa Fald begik mod bedre Vidende et stort Bedrageri. I vore Betragtninger af dette Æmne, ville vi grunde vore Bevisførelser paa almindelig Erfarenhed, saavidt vi kender den. Set fra dette Synspunkt, hvad Fremgangsmaade vilde en religiøs Sværmer vælge? Erfaring lærer os, at han vilde prøve paa at opfatte en Troslære, som vilde mest egne sig til at anskaffe saa mange Tilhængere som muligt; han vilde stille sine Sejl saaledes, at de vilde fange Vinden; han vilde flyde med og ikke imod Strømmen, og søge at opnaa sine Hensigter med saa liden som mulig Modstand.

Lader os nu anvende denne Regel paa Joseph Smith, og see hvorledes den vil passe. I Beretningen om sit Syn siger han, at Faderen og Sønnen vare to adskillige Personer i menneskelig Skikkelse. I Stedet for at være overensstemmende med den almindelige Anskuelse desangaaende, var en saadan Beskrivelse om Gud lige stik imod den almindelig antagne Opfattelse; thi alle kristne Sekter, der gjorde sig nogen Slags Begreb om Gud, troede at han var uden Legeme, Legemsdele eller Tilbøjeligheder; uden Form eller Begrænsning; der ikke kunde lignes ved noget materielt, men var usynlig og ugranskelig. Ifølge den ovenanførte „Regel" var dette et stort Fejltrin at begynde med.

Han beretter, at disse Personer talte til ham. Da nu Herren ikke havde talet til nogen paa Jorden i henved to Tusinde Aar, troede alle Kristne, at han ikke mere vilde udtale sig indtil Verdens Ende; at der ingen Grund mere var, hvorfor han skulde tale, eftersom de jo havde hans Ord i Bibelen. Her maatte Joseph Smith altsaa have begaaet en anden Fejl.

Men hvad Slags Budskab kom disse Personligheder med? Joseph Smith vilde sikkert efter „Reglen" have optænkt et Budskab, der vilde have behaget Folk og vinde ham mange Venner, saa at han kunde drage Fordel deraf; men hvorledes var det? Han bevidnede, at som Svar paa det vigtige Spørgsmaal: hvilket af alle de forskellige Trossamfund, der fandtes paa den Tid, var det rette at slutte sig til for at opnaa Frelse, blev det ham fortalt, at de vare alle afvegne fra Kristi Lære. Ja, Herren sagde endog, at de alle vare ham en Vederstyggelighed, og ved Gentagelse af Esaias Ord sagde: „De ære mig med deres Læber, men deres Hjerter ere langt fra mig; de lære saadanne Ting, som ere Menneskebud, og have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft". Dersom han havde studeret en Levetid paa, hvorledes han bedst kunde komme med en Erklæring, der vilde mishage Kristenheden i Almindelighed, og dens Forkyndere i Særdeleshed, og som vilde tilbringe ham Verdens Had og Forfølgelse, kunde han ikke have truffet en bedre Maade. Seer dette ud som en Bedragers Værk? Erfaring, Undersøgelse og sund Fornuft svare nej.

Udfaldet af hans Erklæringer blev naturligvis Forfølgelse, Had og Bagtalelse. Mange onde Rygter bleve udspredte om ham og hans Faders Familie. Tre Aar henrandt, inden han fik mere at fortælle Verden, men Forfølgelsen standsede ikke i dette Mellemrum. Sandelig gav det ham Tid nok til at betænke sig, og ophøre med at begaa Fejl, der havde saadanne Følger; til at lære Visdom af sine Lidelser, saa at det næste Skridt vilde tages med mere Forsigtighed. Hans næste Erklæring var, at som Svar paa hans Bøn blev han besøgt af en Engel fra Himmelen. Han sagde, at Englen lod sig se tre Gange i hans Værelse en Nat, og næste Dag ude i en Mark; at den samme Engel besøgte ham aarlig fire Aar i Følgerække, hvorefter han ikke godt kunde have været fejltagen. Dersom dette var usandt, vilde han sandelig være en stor Bedrager. Da ingen Englebesøg havde været kendt siden Kristi Apostles Tid, troede den kristne Verden, at intet vilde finde Sted førend Kristi andet Komme ved Verdens Ende, og at der ingen Nødvendighed var for noget saadant. Joseph Smith erklærede, at Engelens Mission var at overlevere til ham visse Plader, hvorpaa der var optegnet en Historie om Amerikas Oldtidsbeboere, skreven af Profeter og inspirerede Mænd; indeholdende Guds Ord til dem, og Evangeliets Fylde, saaledes som det blev dem givet af Kristus selv efter hans Opstandelse; at de indeholde en Beretning om

Herrens Handlinger med sit Folk paa Amerikas Fastland, og at det følgelig er ligesaa autentisk som Bibelen, der er en Optegnelse om Guds Handlinger med sit Folk i den østlige Verdensdel. Hvis der er nogen Læresætning, der mere end nogen anden fastholdes af den kristne Verden, saa er det den, at Bibelen udelukkende indeholder Guds Ord til Menneskene.

Alle er enige om og erklære aabenbart, at Bibelen indeholder alt, hvad der er Nødvendighed for af Guds Ord til Kirkens Vejledelse, og at intet mere skal gives; at dersom nogen vilde komme med mere sligt, i Særdelelhed en Bog, der vilde gøre Krav paa samme Autoritet som Bibelen, maatte han selvfølgelig, uden Spørgsmaal, være en Bedrager. Det er vanskeligt at tænke sig noget, Joseph Smith kunde have gjort, der vilde vække mere Modstand af Kristenheden som et Hele, end det at komme frem med Mormons Bog. Og saa var Maaden, hvorpaa Pladerne bleve oversatte, nemlig ved Hjælp af „Urim og Thummin", lige stik imod Verdens Erfaring; thi saa vidt man veed, er alle Oversættelser gjorte af sprogkyndige Mænd. Til hvad de tidligere Seere brugte dette Instrument, vides ikke, men der er ingen Hentydning i de hebraiske Skrifter til, at det nogensinde blev brugt til Oversættelse af fremmede Sprog.

Uagtet al den Modstand han mødte, og den Forfølgelse han maatte udstaa i de ti Aar, der henrandt fra hans første himmelske Syn til Kirkens Organisation, synes han slet ikke at have forandret sin Kurs i mindste Maade; thi fra den Dag Kirken blev organiseret, til han led Martyrdøden, vedblev han at forbavse Verden med de Teorier og Lærdomme, han kom frem med, hvilket altid var det modsatte af den orthodokse Kirkes Lære. Lad os alvorligen betragte Joseph Smiths begivenhedsrige Levnedsløb. Han var kun fjorten Aar gammel, da han havde sit første himmelske Syn; var uden synderlig Skoleopdragelse, uden Penge, uden Kammerat, ingen at slaa sig til Raads med, ingen til at opmuntre ham eller tilskynde ham, intet at støtte sig til uden sin Vished om den guddommelige Mission, der var ham anbetroet, og en barnlig Tillid til Gud. Han stred fremad, traadte „Vinpressen alene"; tro til sin Gud, tro til sit Kald, vedblev han urokkelig og uden Frygt at udføre det Arbejde, der formedelst Inspiration forelaa ham, indtil han havde organiseret Kristi Kirke med alle dens Bestanddele, Præstedømme, Orden og Indretninger, „til Embedernes Forvaltning og de Helliges Fuldkommelse" — en Organisation der for Kraft og Anvendelighed af sine Indretninger er Verdens Beundring. Tilsidst beseglede han sit Vidnesbyrd med sit Blod. Betragter man hans Arbejde og dets Resultat uden Fordom og Partiskhed, kan man umuligt tro, at han var en Bedrager.

Eftersom den Stilling, han indtog, og de Lærdomme han kom med, vare saa modsatte til den orthodokse Kirkes Grundsætninger, kunde man

vel med Føje spørge: Hvorledes kan det være, at han var saa heldig i at drage sig Tilhængere blandt de Kristne? Hvorledes kunde han organisere en Kirke, der trods hele Kristenhedens Modstand har holdt ud og bestaar, ja som i Dag er saa stærkt grundfæstet, at dens Indflydelse ikke alene anerkendes, men endog befrygtes? Hvis de Lærdomme, han frembar, ikke vare sandfærdige, hvorledes kan det da være, at de forskellige sekteriske Præster med al deres Erfaring, Visdom og Klogt ikke kunde bevise dem at være falske? Svaret derpaa er simpelthen dette: at omendskønt de Lærdomme, han kom med, ikke stemmede overens med det, som lærtes af de sekteriske Kirkers Prædikanter, saa stemmede de dog overens med Guds Ord, saaledes som det er nedskrevet i de guddommelige Optegnelser, som kaldes Bibelen. Hvis Bibelen er sand, saa er den Lære, Joseph Smith fremlagde, ogsaa sand, thi de stemme nøjagtig overens.

Hvis den Kirke, Kristus organiserede, med dens Lære, Embedsmænd, Ordinanser, Kræfter og Gaver, var den sande og Vejen til Frelse og Salighedhed, saa er Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som blev organiseret af Joseph Smith, ogsaa sand og det frelsende Middel; thi den er ganske lig hin i enhver Henseende. Det er højst mærkeligt, at som Lys og Kundskab i Tidens Løb tager til, disse Principper i Stedet for at svækkes i mindste Grad eller modbevises af hvilken som helst Lærd, rulle de fremad over Jorden, og formedelst deres Indflydelse blive de gamle orthodokse Lærdomme mer eller mindre forandrede — bøjede tilbage mod den oprindelige Lære. Naar nu alle disse Fakta betragtes fra det Lyspunkt, der kommer af Fornuften og Verdens Erfaring, fremvises det klart, at Joseph Smith ikke af sin egen Visdom eller Klogt kunde have organiseret en Kirke saa fuldkommen i Organisation, saa komplet i alle dens Indretninger og saa passende til at fuldbyrde alt, hvad den sigter til. Altsaa nødes vi til at indrømme, at han var inspireret af en mere end menneskelig Kraft, og enhver fordomsfri Sjæl kan lettere tro end betvivle, at Joseph Smith var kaldet af Gud og derfor var en sand Profet.

Tale af Apostel C. W. Penrose.

Holdt den 9de April 1905 i Tabernaklet i Salt Lake City.

Brødre og Søstre! Jeg har frydet mig meget i alle de Forsamlinger, vi have havt i denne Konference og jeg har aldrig glædet mig mere, i nogen Konference end i denne, endskønt jeg har været tilstede i mange. Aldrig saa jeg mere Enighed i Følelsen hos de Sidste-Dages Hellige, end jeg har set under vore Møder paa denne vor Kirkes Fødselsdag. Aldrig har jeg set mere Styrke og Indflydelse hos Præstedømmet i deres

Sammenkomster, end jeg har seet i vore Forsamlinger her. Der er ikke forekommet det mindste Udtryk af Utilfredshed, ejheller vist noget Tegn paa Mistillid. Alle Brødrene af Præstedømmet, som have været tilstede, have af ganske Hjerte sanktioneret alt, hvad Kirkens Præsident og hans Raadgivere have gjort, baade med Hensyn til Kirkens timelige, saa vel som aandelige Affærer, saasom vi gør Forskel imellem dem, men for Herren er alt aandeligt. Der er bleven udvist en mærkværdig Tillid og god Forstaaelse, Kærlighed og Hengivenhed for den Mand, der nu staar som Kirkens Leder, og som er anbetroet den samme Myndighed, samme Gaver og Velsignelser, som vare givne til Martyren og Seeren, Joseph Smith, som I nylig hørte, at der blev sunget om. Jeg bærer ogsaa mit Vidnesbyrd sammen med mine Brødre, om at jeg veed, at Gud er med dette hans Folk; at hans Aands Kraft, som er Aabenbarelsens Aand, hviler paa Kirkens Præsident nu i vore Dage, og ligesaa er det med hans Raadgivere; og at enhver Ting, som angaar Kirken, bliver ordnet og bestyret paa bedste Maade, til Gavn for Folket og Guds Riges Fremme og til Nytte for Menneskeheden i Almindelighed.

Den Religion, som I, mine Brødre og Søstre, og jeg har annammet, bestaar ikke blot i at synge Salmer, holde Bøn og i at prædike, men det er en Religion, som passer til os, som vi ere, Mænd og Kvinder, der leve paa Jorden i Kødet, og som Personer, der maa befatte sig med jordiske Ting, ligesaa vel som med det, der angaar Evigheden. I Pagtens Bog, Side 307, ville I kunne finde følgende:

„Aanden og Legemet er Menneskets Sjæl, og Opstandelsen fra de Døde, er Sjælens Forløsning." (Ny Udgave.)

Jeg vil her bemærke, at vi ikke blot ere aandelige Væsener, som have faaet vor Tilværelse gennem vor evige Fader, men at vi ogsaa besidde Legemer, der ere sammensatte af de Elementer som denne Jord bestaar af, hvilke Gud har skabt netop i det Øjemed; og den Religion, som Gud har aabenbaret fra Himmelen i disse sidste Dage, er en Religion, som passer for Mennesket i denne Tilstand — for Menneskets Sjæl, baade Aand og Legeme. I 1ste Mosebog læse vi, at Gud skabte Mennesket i sit Billede; Mand og Kvinde skabte han dem, og gav dem det første store Bud: „Vorder frugtbare og mangfoldige, og opfylder Jorden, og gører eder den underdanig; og regerer over Havets Fiske, over Himmelens Fugle, og over hvert Dyr, som kryber paa Jorden." Ligeledes læse vi, at Gud dannede Mennesket af Jordens Støv. Han skabte Menneskets Legeme, saa vel som Aanden, og han gav ham straks Befalinger, der angik hans Legeme. Han gav ham Befaling angaaende Frugten paa Træerne, som voksede i Edens Have, hvilken Gud selv havde plantet. Han gav ham Love vedrørende det Nærværende, saa vel som det Tilkommende.

Vi bør forstaa, at Gud befatter sig med jordiske Ting, lige saa vel

som med hvad, vi kalde himmelske Ting. Det var ham som skabte denne Klode, som I og jeg nu bebo. Gud kaldte disse Elementer sammen, og siger han, de ere evige. I Pagtens Bog Side 331 ville I finde, at Herren siger, Elementerne ere evige — det vil sige, Urstofferne, som vi kalde Materie, og det var ham som kaldte de oprindelige elementariske Bestanddele sammen, der nu udgør denne Klode, hvilken i Begyndelsen var omgivet af Vand. Vand bestaar af visse Gas-Arter; saa sige de Lærde, og de ere komne til Forstaaelse om, at selv de Gas-Arter som i sammensat Form nu kaldes Vand, bestaa ligeledes af opløselige Gas-Arter, og ere i Virkelighed ikke de oprindelige Elementer; thi man veed nu, at man kan komme endnu længere tilbage, end til de Gas-Arter hvoraf Vandet er sammensat, og saaledes kan man blive ved, indtil man kommer nærmere og nærmere til Atomerne eller de allermindste Dele, hvoraf hele Universet bestaar, og det er disse som Herren har sagt ere evige. De ere ikke skabte i den Betydning, som man almindeligvis forstaar dette Udtryk. Herren siger, at disse Elementer ere evige, og at Aand og Element ikke kan nyde en fuldkommen Glæde, uden naar de ere uadskillelig forenede; og derfor kan Menneskет ikke nyde nogen fuldkommen Salighed, naar Aand og Legeme ere adskilte. Vi ville saaledes komme til at forstaa, at ikke blot i dette Liv, men ogsaa gennem Evigheden, naar Sjælen er forløst, naar Aand og Legeme, der udgør Menneskets Sjæl, ere blevne genforenede ved de Dødes Opstandelse og ere blevne evige og udødeliggjorte, Legemet saa vel som Aanden, saa ville vi finde, at det har noget at gøre med Hensyn til de materielle Elementer i Guds udstrakte Univers — det er Alverden. Gud er et Væsen, der i sin Handlemaade tager Hensyn til os i den Tilstand, hvori vi nu befinde os, og den Religion, som han har givet os, er ikke blot en aandelig, men ogsaa en timelig Religion, i den Forstand, som man almindelig bruger dette Udtryk.

I det 29de Kapitel af Pagtens Bog siges der, at Gud skabte alting. Han taler der om Jorden og Dyrene, som findes paa den; om Plantevæksten, som vokser paa den, og om de materielle Genstande, som vi kunne se og haandtere. Herren siger, at han skabte alt dette ved sit Magtens Ord „først aandeligt og derefter timeligt", og det sidste af hans Gerninger vil blive „først timeligt og derefter aandeligt", men han forklarer sig videre og siger, at for ham er alle Ting aandelige, fordi de ere evige. Elementerne ere evige, og derfor kalder Gud dem aandelige; thi alt som er timeligt vil forsvinde, derimod vil det, som er aandeligt vedblive. Vi ville saaledes en Gang komme til at forstaa Tingene, som Gud betragter dem, nemlig, at for ham ere alle Ting evige; thi hans Blik gennemskuer enhver Ting indtil dets yderste Oprindelse, medens vi kun ere i Stand til at se det Ydre af Tingene. Det som vi se at forsvinde for vort Blik, ligesom Dunsterne fra Søen, der trækkes op af

Solen — Elementerne, hvoraf disse Vanddunster bestaar, kunne ikke tilintetgøres, men vedblive at eksistere. Ikke den allermindste Del af noget Element kan blive tilintetgjort; ikke nogen Del af det, som er Aand, kan blive tilintetgjort, thi de ere evige. De eksisterede altid som Atomer i deres oprindelige Elementer, og de ville altid vedblive at eksistere, endskønt deres Form og Sammensætning kan forandres ved den store Skabers Magt. Herren har lært os, ved hans Aabenbaringer, som I ville finde i det 131 Kapitel af Pagtens Bog, 7de og 8de Vers,* at vi engang med Tiden, naar vi komme til at se Tingene, som de virkelig ere, ville finde, at alt i den Forstand er materielt og kan ikke tilintetgøres; at Aand bestaar af Materie, men er af en langt finere og renere Art, end det som vi kalder Materie. Der findes saa at sige to Hoved-Afdelinger i Universet — Aand og Materie, eller som Herren benævner dem Aand og Element. Gud raader over dem begge. Han organiserede dem begge. Han styrer begge Dele og bestemmer Love for dem begge, og det er kun ved en evig, uopløselig Forening mellem Aand og Materie eller Element at fuldkommen Lykfalighed kan opnaas. Saaledes er Gud vor himmelske Fader, der er Fader til vore Aander, og hos ham havde vi Tilværelse sammen med Jesus Kristus vor ældre Broder, før denne Jord blev skabt; han er Fader til vore Aander, og er den der skabte og dannede disse vore Legemer. Han sammenførte de oprindelige Urstoffer (Elementer) der nu udgøre en fast Klode, som styres under hans Love, og han beredte den til at være vort Opholdssted. Han dannede denne Jord i rette Tid og satte den i sin rette Plads, saa at den kunde bevare sin Stilling iblandt de andre Verdener, som han tidligere havde skabt. Han dannede denne Jord for sine Børn, saa at vi siden kunde komme her og erholde regelmæssig Del i den, ordnet ifølge Formerelses Lovene, hvilke vi ogsaa ville finde at være evige; derved kunde vi have Krav paa de Elementer, hvoraf denne Klode bestaar, nemlig formedelst Dannelsen af disse vore Legemer, hvori vore evige, udødelige Aander kunde tage Bolig og altid have Krav paa dem som vor Ejendom, naar den store Forandring sker, som vi kalde Død, og hvilken er fælles for alle Mennesker. Det er nødvendigt for vor Uddannelse og Belærelse, at vi komme til at forstaa dette. Naar den omtalte Forandring sker, og Menneskets Aand maa forlade Legemet, saa er det ikke Enden paa Legemets Eksistens, mere end det er Aandens; men Herrens Ord, som dannede denne Klode ud af Kaos, vil atter bringe de Bestanddele, som nu udgør vore Legemer, sammen og ud af Støvet; Aand og Legeme ville da blive genforenede. Da ville vi blive fremstillede for Guds Aasyn, og enhver af os blive anvist den Sfære, der tilkommer os — den Grad af Salighed, som vi selv have beredt os ved vore Handlinger her i Livet.

(Fortsættes.)

* Der findes intet umaterielt Stof. Aand er Materie, men er finere og renere og kan blot skelnes med renere Øjne.

Vi kunne ikke se det; men naar vore Legemer ere luttrede, ville vi finde, at det alt henhører til Stoffet.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 · Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Fredag den 1 September 1905

Bønnen betragtet fra to Sider.

Allevegne, hvor Guds Tilværelse indrømmes, antages ogsaa Bønnens Vigtighed. Uden Tvivl er den Troens første Frugt, thi den Troende anser ham som Giveren af alt godt, og Bønnen er Maaden, hvorpaa vi tilkendegive ham vore Hjerters Attraa. I mange Religionsformer er Bønnen den fremherskende Ceremoni. Mohammed, „Østens Profet" anser Bønnen som „Religionens Pille og Nøglen til Paradis". Saa nødvendig ansaa han den at være, at han paalagde sine Tilhængere som en Pligt at bede mindst fem Gange daglig. Til bestemte Klokkeslet kan der høres fra hvert Kirketaarn en Røst, der byder hver trofast Muhamedaner at vende Ansigtet mod Templet i Mekka og nedkaste sig paa Jorden i ydmyg Bøn. Kvinderne tillades ikke at bede offentlig eller i Mandens Nærværelse. Det siges ligeledes, at den hengivne Muhamedaner afforer sig al Prydelse af Dragt eller Juveler under Bønnen, saa at han ikke skal kunne anses som stolt eller forfængelig.

Hos sande Kristne er Bønnen ikke en Ceremoni, der skal overholdes efter en andens Befaling. Han behøver ikke at paamindes fra et Kirketaarn om at paakalde Herren. Han drives af en bedre og langt mere ophøjende Drift — hans egen Samvittighed. For Gud ere alle Oprigtige lige antagelige og kunne faa deres Bønner besvarede. Til Kristne er Bønnen en Tilflugt i Sorg og Modgang, thi han veed, at han hos Gud vil finde Trøst og Opmuntring. Naar han har erholdt disse Velsignelser, vender han sig atter til Gud med Tak og Pris for hans Naade. Saaledes kan Bønnens Nødvendighed betragtes fra to forskellige Sider, nemlig som et Middel hvorved at afhjælpe vor Trang, og som en Maade hvorpaa vi kunne udvise Ærbødighed for Gud.

I første Henseende har Kristus sagt: „Og alt det, I begære i Bønnen troende, det skulle I faa" (Matt. 21: 22). Ligeledes loves i (Jak. 1: 5): „Dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver alle gerne, og bebrejder ikke, saa skal det gives ham. Men han bede i Troen, intet tvivlende."

Af disse Skriftsteder maa vi slutte, at man kan erholde materielle Velsignelser saavel som aandelige formedelst Tro og Bøn. Disse Velsignelser ere af forskellig Natur, men kunne erholdes paa samme Maade. De loves paa Betingelse af fast Tro paa Gud. Man kan næppe tænke sig, at nogen Bøn opsendes, uden at en større eller mindre Grad af Tro ledsager den; men den Tro, hvorved Bjærge kunne flyttes, og som

vil sikre os en fuldstændig Besvarelse, er ikke en vaklende Tro. Det er en urokkelig Tillid, en Overbevisning saa vis, som Synet selv. Uden Tvivl ligger Hovedaarsagen til, at vi i mange Tilfælde ikke erholde, hvad vi bede om, deri, at vor Tro ikke var tilstrækkelig fast. Vi søge uden Haab om at skulle finde. Dog er der andre Grunde, der kunne ligge i Vejen for at opnaa, hvad vi bede om. Kanske vi ikke vide, hvorledes vi skulle bede. Lad os se, hvad Frelseren siger angaaende dette Spørgsmaal.

For det første skulde vi komme frem for ham i Ydmyghed og Sagtmodighed. Dette finde vi saa smukt fremstillet i Frelserens Lignelse om Farisæeren og Tolderen. Den ene stod hovmodig frem og bad, sigende: „Jeg takker dig, Gud, at jeg ikke er som andre Mennesker ere, Røvere, Uretfærdige, Horkarle eller som denne Tolder. Jeg faster to Gange om Ugen og giver Tiende af alt det, jeg ejer". Den anden, som angrende saa sine Synder og Ufuldkommenheder, vovede næppe at løfte sine Øjne mod Himlen, men slog sig for Brystet og i Hjertets Ydmyghed udbrød: „Gud, vær mig arme Synder naadig!" Herom sagde Jesus: „Denne gik benaadet hjem i sit Hus fremfor den anden; thi hvo sig selv ophøjer, skal fornedres; men hvo sig selv fornedrer, skal ophøjes."

Vi burde være oprigtige for Gud, thi vi lære saaledes: „Og naar du beder, skal du ikke være som Øjenskalkene; thi de staa gerne og bede i Synagoger og paa Hjørner af Gader, paa det de kunne anses af Menneskene. Sandelig siger jeg eder, de have deres Løn borte."

Vi burde være uegennyttige og barmhjærtige. „Og naar I staa og bede, forlader, dersom I have noget imod nogen, at og eders Fader, som er i Himlene, maa forlade eder eders Overtrædelser". Vi burde ogsaa passe paa, ikke at gentage vore Ord for meget; thi Skriften siger: „Men naar I bede, skulle I ikke bruge overflødige Ord som Hedningerne; thi de mene, at de blive bønhørte for deres mange Ord. Derfor skulle I ikke vorde dem lig; thi eders Fader veed, hvad I have behov, førend I bede ham„. En oprigtig og tillidsfuld Bøn opsendt til Herren ifølge ovenanførte Lærdomme, er den man kan vente at faa Velsignelsen af, og som vil tilsikre os den.

Den anden Betragtning af Bønnens Nytte, der nu foreligger os, nemlig Ærbødighed mod Gud, er af langt større Vigtighed, end den paa en Gang kunde synes at være. Jeg frygter for, at mange ikke tage Hensyn til dette, naar de bede. Men set i det rette Lys vilde det være os til Gavn; thi det vilde lære os bedre end noget andet, Bønnens Helligdom og vor egen Ringhed overfor Herren. Naar vi for et Øjeblik betragter, at vor Bøn er simpelthen Samtale med Gud, til hvem vi ser hen for Lys og Liv, da burde det være nok til at bevæge os, til at udtrykke til ham vor Lov og Pris. Derved bliver Bønnen smykket med Ærefølelse og Hellighed, og gør uden Tvivl et dybere Indtryk.

Vor Frelser lærte os dette mere ved sit Eksempel end ved sine Ord, og ved at følge hans Eksempel ville vi undgaa den unaturlige Ordbrug, man saa ofte hører i sektæriske Bønner, og hæve vore Tanker op over vore Omgivelser.

Den Sætning, „Helliget vorde dit Navn," har i sig selv stor Betydning. „Dit er Riget, Magten og Æren i al Evighed" ere Ord, der anerkende Guds Storhed og Vælde overfor det svage og vaklende Menneske. Frelserens Bøn i Gethsemane Have, saaledes som Johannes beretter den, er et Mesterstykke af Pris i Bøn, om vi tør bruge det Udtryk. Saadanne Udtalelser som disse: „Alt det, som du har givet mig, er af dig". „De vare dine, og du gav mig dem". „Som du har udsendt mig" — de give os et Begreb om vor Afhængighed af Gud.

Ved at øve Forsigtighed, kunne vi indbringe begge disse Egenskaber i vore Bønner til Fordel for os selv og Herren til Velbehag, og lære hvad der er af stor Vigtighed, at tilskrive ham Æren for ethvert Gode, og gøre alt, hvad der staar i vor Magt for at behage ham.

(Mill. Star Vol. 67 Nr. 31.)

Vort Zion — Før en Ørk, nu et Paradis.

Nu er det let at rejse til Zion — dog er det Land de Hellige bebo i Amerika ikke et Zion til alle, som komme derhen. Hvormange af dem, der rejse gennem den Del af Landet, tænke paa, at for kun faa Aar tilbage var det hele en ufrugtbar øde Ørk, og at det var nogle faa fattige og husvilde Familier, der som Flygtninge styrede deres Kurs mod Vesten i mange Uger, og vovede at standse der og bygge sig Hjem i et ubekendt Vildnis, betagne af Nød og Sult efter en langvarig Forfølgelse, der kun endte med absolut Landsforvisning. Drevne ud fra deres Ejendomme i Illinois af en blodtørstig Pøbelhær, i hvis Hjerter der ikke fandtes Spor af kristelig Medfølelse for disse uskyldige forskudte Familier, foretrak de at risikere deres Liv og Tilværelse i de Vildes Hænder med Tillid til Gud om deres Befrielse — den Gud for hvis Sag de led denne Forfølgelse.

Lader man Indbildningskraften baade afmale og maale Nordamerikas store Ørken med dets „Døde Hav", som det var for 58 Aar siden med alle dets Modbydeligheder, dets tornebevæbnede Plantevækster, dets udstrakte Sletter af Ludsalte, dets næsten nøgne Ler og Klippebjærge, et Land beliggende udenfor Civilisationens yderste Grænser, hvor Ulveskarer og røverske Indianerhorder holdt Herredømme; betragtet som et Sted kun passende som Tilflugtssted for de værste Forbrydere, saadanne som ikke kunde tolereres at leve blandt civiliserede Folk; saaledes afmalet vilde Tankebilledet dog komme tilkort af Virkeligheden.

De Sidste-Dages Hellige vare et flittigt, ærligt, gudhengivent og

menneskekærligt Folk dengang som nu; et Folk der villigen ofrede baade Tid og Midler for at gavne deres Medmennesker og bringe dem den samme Lyksalighed og samme Velsignelser, som de selv nyde, formedelst deres Kundskab om Gud og hans Villie. Men vor Saligheds Fjende vidste, at det Rige, der var bestemt til at kuldkaste hans Herredømme og Rige, nu var paabegyndt, hvorfor han udrustede og inspirerede sine Mordengle til paa hvilken som helst Maade — lovlig eller ulovlig — at overmagte og tilintetgøre Herrens Værk medens det var i sin spæde Alder. De Hellige vare bosatte, først i Ny York Staten, siden i Ohio, Missouri og Illinois, og saaledes bleve jagede og forfulgte fra Stat til Stat. Forfølgelsens Aand med Mord og Brand rasede mod de Hellige i en Række Aar, indtil de tilsidst maatte vige Pladsen: forlade deres smukke nybygte Stad, Nauvoo, med dets nysfuldførte Tempel, der lidt senere af en Pøbel blev stukket i Brand. Saaledes forfulgtes de af deres Fjender, til disse tænkte det umuligt for de Flygtende at overleve disse Voldsgerninger og som et Samfund at fortsætte Udspredelsen af deres upopulære Lærdomme og Udøvelsen af deres Religion; kort sagt de troede, at i en Ørk hvor ingen Husly fandtes, og omgivne af røverske Indianere og vilde Dyr, daarligt forsynet med Proviant og Rejseudstyr, var der ingen Mulighed for dem at komme paa Fode igen som et Folk eller Samfund. Men for endnu mere at svække disse Flygtendes Antal og Styrke, blev en Ordre udstedt for 500 af deres kraftigste unge Mænd til straks at gøre sig færdig til at gaa med i Krig mod Meksiko. Uagtet den vanskelige Stilling de Hellige befandt sig i blev denne Opfordring nøjagtig indvilliget.

Men Folkets Fører, Præsident Brigham Young, tabte ikke Modet, og tillige med andre af Kirkens Ledere holdt tildels Modet oppe i Folket. Inspireret af Gud førte han dem over sporløse Sletter og Bjærge, Skove og sumpige Enge, Floder med Kviksandsbund, gennem hvilke de banede sig Vej med Økse og Spade, byggende Broer over mindre Aaer og Bække. Om Natten redte de Seng i Vogne eller paa bare Jord under aaben Himmel, og trætte af Dagens Hede og Møje hensluмrede under gyselige Hyl og Tuden af de sig nærmende Rovdyr af forskellige Slags. Paa hvilken som helst Tid om Natten man vaagnede, kunde man høre dette Kor af Ulve, Bjærgløver, Vildkatte og Panthere, til man tilsidst blev træt og igen slumrede ind.

Imidlertid maatte Mænd og Drenge skiftevis holde Vagt omkring Kreaturerne, der vare drevne et eller andet Sted hen for om muligt at finde en Smule Græs og Vand til deres Styrkelse om ikke til Mættelse; Klokken et blev der Afløsning af Vagten og det sidste Hold drev Hjorden til Lejr om Morgenen, saa Vandringen kunde fortsættes. Paa lange Distancer fandtes der ikke Vand, og ofte var det meget daarligt, og ligeledes var der Mangel paa Brændsel til Madlavning. I disse Til-

fælde maatte Kvinder og Børn gaa ved Vejen og samle i Sæk eller Forklæde, hvad der engang havde tjent til Føde for Bøflerne — en Slags Tørv. Sygdom og Død indtraf ogsaa i mange Tilfælde under Vandringen, der varede fra 10 til 15 Uger. Begravelser maatte i Hast udføres, og de Sørgende skyndes bort fra den nysoplagte Grav for aldrig mere at se den eller kende Stedet, hvor den var. Mange Kreaturer døde eller udmattedes efterhaands og maatte forlades ved Vejen til at blive Bytte om Natten for vilde Dyr. Man ynkedes over dem ved Tanken om deres Skæbne i Betragtning af den Hjælp de havde ydet uden Løn.

De mange Mødsommeligheder, der medfulgte denne lange Rejse til Zion paa den Tid, kan ikke tilfulde beskrives paa Papir. Jo mere man skriver, desmere er der at skrive. Endelig naaede Emigranterne Saltsøens østlige Bred og under Profetens inspirerede Ledelse og Undervisning paabegyndte det store Værk at omdanne en Ørk til et Paradis. Idag finder Turisten der en prægtig Stad med alle den nyere Tids Bekvemmeligheder og Orden; en sjælden Skønhed og Frugtbarhed; Handel og Industri i fuldt Flor; men ingen Fremmed kan gøre sig et sandt Begreb om, hvad Besværlighed, Flid og Arbejde det har taget, til at forvandle en Ørk til et frugtbart Paradis. Hvo kan ikke se, at den, som Gud havde anbetroet Ledelsen deraf, ogsaa var af ham inspireret til at se Fremtidens Trang for en stor Stad med brede Gader og vinkelrette Byggegrunde, skønt der ved Paabegyndelsen aldeles ingen menneskelig Udsigt var for Nødvendigheden af noget saadant. Bosættelsen af Utah og Opbyggelsen af hendes Stæder har ikke sin Lige i Verdens Historie. De ædle og utrættelige Mænd og Kvinder, der deltog i disse store Prøvelser og i de mange Besværligheder forbundne med Zions Grundfæstelse i Bjærgenes Dale, fortjene alles Anerkendelse og Æresbevisning medens de ere i Live, samt hæderligen at mindes af kommende Slægter.

F. C.

Tale af Ældste Nephi Pratt.

Holdt den 7de April 1905, i Tabernaklet i Salt Lake City.

Mine Brødre og Søstre. I Dag har jeg hørt, hvad jeg kom til denne Konference for at høre, og mit Hjerte er fyldt med Glæde at jeg har haft Lejlighed til at være her. Jeg kommer fra Nordvest, hvor jeg har været i Virksomhed i næsten tre Aar, og jeg er kommen for at være sammen med Kirkens Hovedstyrke i denne store Konference, og takker Herren for at jeg har kunnet nyde dette Privilegium. Jeg glæder mig ved den Mission, jeg blev kaldet til at præsidere over, endskønt Folket i Almindelighed er ligegyldigt for næsten alt, som har Navn af Religion,

og det er næsten lige saa vanskeligt at gøre Indtryk paa deres Hjerter, som paa den tykke Hud af et Rinoceros. Det er sjældent at en Ældste kan faa Anledning til at faa mere end een evangelisk Samtale med nogen, i Løbet af to eller tre Dage, og da er det som oftest med Folk, der nylig ere ankomne fra de østlige Stater. I Løbet af det sidste Aar have vi døbt 75 Personer i den Mission, og omtrent Halvdelen af dem, ere Børn, hvis Forældre ere Medlemmer af Kirken.

Jeg vil sige til de Sidste-Dages Hellige, hvis Sønner have været udsendte i den Mission, at de have Grund til at være Herren meget taknemmelige for den Aand, der er begyndt at brænde i disse unge Mænds Hjerter. Det er blot nogle Dage siden jeg og mine Raadgivere — den ene er Søn af Jesse N. Smith og den anden er Broder George W. Quibell — vare sammen i Præstedøms-Møde med vore Ældster i den store Stad, Seattle. Vi vare 27 Ældster ialt, og der var en saadan Indflydelse af Aandens Kraft iblandt os, at jeg aldrig har erfaret det i den Grad, som i de fire og en halv Time, vi vare sammen i hint Præstedøms-Møde — en af de allerbedste som jeg nogensinde har overværet — og jeg er fra min Barndom opvokset under Præstedømmets Aand og Indflydelse. Hver enkelt af de tilstedeværende talte under Aandens Inspiration, og deres Hjerter vare saa paavirkede, at de maatte bøje deres Hoveder og græde af Glæde. De tilkendegav, at de aldrig vilde begaa nogen Synd imod Herren, ejheller tillade sig nogen Daarskab, men bestræbe sig paa at følge den lige og trange Sti, som fører til evigt Liv. De følte en inderlig Attraa efter at ville gaa ud for at saa den Sæd, der bringer evigt Liv, iblandt Folket i den Del af Landet.

Vi holdt Forsamling i Tacoma, og sejlede derefter over til Øen Vancouver og holdt en Forsamling der, og følte os meget velsignede ved Aandens Nærværelse. Vi fornam stor Frimod og Lethed til at tale formedelst Aandens Paavirkning, og baade de Hellige og de Fremmede, som vare til Stede, ville ikke lettelig forglemme den Forsamling. Vi kunne ikke sige, at vi have faaet Søen til at brænde — lignelsesvis talt — men vi arbejde med Flid hver Dag. Vore Missionærer uddele Skrifter fra Hus til Hus, og lige meget hvad der vil komme ud af det, saa have vi gjort vor Pligt. Vi holde Forsamlinger om Aftenen, naar vi kunne, og sommetider paa Gaden, og undertiden have vi et Dusin Tilhørere og til andre Tider flere Hundrede.

Vi have hørt Inspirationens Røst igennem vor Profet, der staar som Kirkens Leder, og i vor Missionsmark ere vi overbeviste om, at han er den levende Guds Profet; thi vi kunne sige, at vore Hjerter brændte i os, naar vi hørte hans Vidnesbyrd; og naar vi have fulgt hans Raad og Vejledning, saa have ogsaa vi erholdt Aabenbaring og Inspiration fra det Høje, hvilket ikke kan ske, uden ved at efterleve retfærdige Principper.

Jeg bærer mit Vidnesbyrd, Brødre og Søstre, hvor som helst jeg kan faa en Anledning; jeg taler til Folk paa Jernbanetogene, paa Dampskibene, paa Gaden og i deres private Hjem, og jeg har fundet, at de mest oplyste Amerikanere, ikke have meget imod os som et Folk. Mange bevidne deres ubetingede Tillid til vore ledende Mænd i Forretningsaffærer, og det er interessant at høre, hvorledes nogle af Portlands og Seattles bedste Mænd udtale sig om dette Folks Vindskibelighed og deres udmærkede Enighed, der har sat os i Stand til at faa oprettet de Industrier, som nu trives iblandt os.

Før jeg slutter mine Bemærkninger, ønsker jeg at bære mit ydmyge Vidnesbyrd om, at jeg veed, og har vidst det i mange Aar, at Gud anerkender dette Folk. Som jeg imorges bemærkede, ved at tænke paa Mænd, der engang indtog høje Stillinger i Kirken, men som ere frafaldne — hvor ere de? hvor er deres Magt og Indflydelse? Dette Værk standsede ikke et Minut, fordi de faldt fra Kirken, men tvertimod have vi tiltaget i Antal, Enighed og Styrke hele Tiden. Deres forrige Lys er blevet til Mørke og deres Gerninger ere glemte, men dette Folk har tiltaget i Indflydelse, Magt og Fremgang paa Jorden; thi Gud har været med os, og Zion vil bestaa. Amen.

„Ephraims Træ."

Som Svar paa det Spørgsmaal: „Hvorfor kaldes Mormons Bog 'Ephraims Træ'," giver »Deseret News« følgende Forklaring: Dette Spørgsmaal opkommer af hvad der er skrevet i Ezekiels 37te Kap. 16-20 Vers. Denne Profet blev befalet af Herren at tage et Træ og skrive derpaa: „for Juda og for hans Medbrødre af Israels Børn," og tage et andet Træ og skriv derpaa: „for Joseph, Ephraims Træ og for alt Israels Hus, hans Medbrødre." Han skulde føre det ene nær til det andet og blev fortalt, at de skulde være forenede i hans Haand. Og naar de, til hvem han skulde vise dem, skulde spørge, hvad han mente dermed, skulde han sige: „Saa sagde den Herre, Herre: See jeg vil tage Josephs Træ, som har været i Ephraims Haand, og Israels Stammer, hans Medbrødre, og jeg vil lægge dem til det, som er Juda Træ, og gøre dem til et Træ, og de skulle være eet i min Haand. Og de Træer, som du skriver paa, skulle være i din Haand for deres Øjne."

De efterfølgende Vers i Kapitlet vise, at ikke alene skulde de to Træer (Beretninger) forenes, men at Juda Sæd og Josephs Sæd, samt alle de andre af Israels Stammer skulde samles og blive til een Nation for at være Herrens Folk i de sidste Dage.

Det er almindeligt bekendt, at paa Ezekiels Tid blev Beretninger

skrevne paa Pergament, der blev viklet omkring en Stok af Træ; saa at „Juda Træ" uden Tvivl mener Juda Beretninger, ved hvilke de Sidste-Dages Hellige forstaa at menes Bibelen, der indeholder de historiske og profetiske Oplysninger om Juda Hus (Stamme). Det andet Træ forstaas at mene Optegnelserne om Josephs Hus, der omtales i Pagtens Bog saa vel som i Ezekiels Profeti, som „Ephraims Træ".

Men sæt nu at denne Forklaring er rigtig, at Bibelen virkelig er „Juda Træ", og at Mormons Bog er „Josephs Træ i Ephraims Haand", hvorfor er den da netop benævnet „Ephraims Træ", naar det saa tydeligt ses af Mormons Bog, at Lehi nedstammede fra Manassa og følgelig nedstammede ogsaa Nephi og andre, som skrev Mormons Bog, fra Manassa? (Alma 10:3.)

Forklaringen derom finde vi i Jakobs Profeti, han som var Fader til Joseph, der blev solgt i Egypten. Idet han gav Josephs Sønner sin patriarkalske Velsignelse, satte han Ephraim, som var den yngste, foran Manassa, hans ældre Broder, og hin blev derved sat som Hoved for Josephs Hus. For bedre at forstaa dette, henvises Læseren til Patriarkens Velsignelse over Josephs Hoved, nedskrevet i 1ste Mosebog 49de Kapitel, og ligeledes til Jakobs Velsignelse paa Josephs Sønners Hoved i det 48de Kapitel.

Josephs Sæds Herredømme over et Land, større og mere rigt og frugtbart — „de evige Højes yderste Grændser" — er tydeligt fremstillet, og de to halve Stammer af Josephs Hus ere lige saa tydeligt profeteret om af Jakob med det Resultat, at „han satte Ephraim for Manassa". Man finder i de jødiske Profeters Skrifter angaaende Josephs Stamme, at Ephraim altid omtales som Stammens Hoved. Læs for Eksempel Jeremias's og Hosea's Bøger. Mannasse er næsten aldrig omtalt i Beretninger om Josephs Hus. Det er Ephraim, om hvem Herren siger: „Endskønt jeg vilde skrive ham mangfoldige Ting af min Lov, bleve de dog agtede som noget fremmed." (Hos. 8:12.)

Ligeledes bliver Juda altid nævnt i Bibelen uden at nævne Benjamin, skønt de vare to særskilte Stammer. Men de vare sammensøjede næsten som til een, og Scepteret var hos Juda. Desaarsag blev Beretningerne om denne Del af Israels Hus kaldet „Juda Træ", og de, som vare hos Josephs Stamme blev benævnet „Josephs Træ i Ephraims Haand".

Profeten Joseph Smith har sagt, at Ismael og hans Familie, som kom med Lehi og bosatte sig paa Amerikas Fastland, var af Ephraims Stamme, og at hans Slægtregister var optegnet paa Nephis større Plader, af hvis Oversættelse 116 Sider Manuskript var leveret til Martin Harris. Disses Bortkommelse omtales i Pagtens Bogs 3die og 10de Stykke. Det vides ogsaa at Zoram, Labans Tjener var af Ephraims Stamme. Da den Koloni, som ankom med Mulek, som var en Jøde, blev tillagt Befolkningen, var der iblandt dem Folk af andre Stammer, og heraf opklares Profeten Ezekiels Ord med Hensyn til Ephraim „Israels Stammer, hans Brødre".

Der er en anden Ting, der bør betragtes i Forbindelse med dette

Æmne. Det Folk, i hvis Hænder „Josephs Træ" er falden i disse sidste Dage er for Størstedelen af Ephraims Hus, saaledes som det aabenbares i deres patriarkalske Velsignelser, og de skulle bære Evangeliet til hver Nation, Slægt og Tunge, og samle Folket fra alle Verdens Riger. Ephraim staar som Hoved for Joseph Hus, som blev profeteret af Jakob og ligeledes af Moses. Det er til Ephraim, Israels Gud har givet Rigets Nøgler i den sidste Uddeling, da alle Ting i ham skulle samles til eet.

Det er ikke nødvendigt at gaa videre med Forklaringen. Det er mest for dem iblandt de Sidste-Dages Hellige, der gøre det til et Studium, at vi have berørt dette Æmne. Mange vilde maaske ikke interessere sig saa meget for disse Bevisførelser; men Frembringelsen af „Ephraims Træ", som er Mormons Bog, og dens fuldstændige Overensstemmelse med „Juda Træ", som er Bibelen; og deres Sammenlægning til at stadfæste Sandheden af hinanden; og til at erklære for alle Nationer, at Jesus af Nazareth er Kristus, den evige Guds Søn, som var hos Faderen i Begyndelsen og deltog i Himlens og Jordens Skabelse, ere uadskillelig forbundne med det store Sidste-Dages Værk. De ere blandt de Tegn, der bebude Tilnærmelsen af Frelserens Komme som Jordens Konge, der skal samle alle Stammer og Nationer, og gøre dem til eet Folk og regere over dem evindeligen.

Præsident J. M. Christensen kom den 22de August hjem fra en Tur til Aalborg Konference, der indbefatter den nordlige Del af Jylland. I Forening med Konf. Præsident J. J. Plowmann holdt han Møder i Brønderslev, Frederikshavn, Hjørring, Nibe og Aalborg. I hvert af disse Møder vare mange Fremmede tilstede, der viste Interesse for Sandheden, og der er altsaa endnu god Lejlighed for Missionærerne til at oplyse vore Medmennesker om det frelsende Evangelium. Brødrene have mange Venner blandt Fremmede og arbejde med Flid for Sandhedens Udbredelse og Modbevisningen af falske Rygter om Guds Folk.

Lad ikke din Godgørenhed være for et Syns Skyld, men lad den være ligefrem, en naturlig Fremkomst af din Karakter.

Indhold:

Han var en sand Profet 257
Tale af Apostel C. W. Penrose ... 260
Redaktionelt:
Bønnen betragtet fra to Sider .. 264
Vort Zion — før en Ørk, nu et Paradis 265
Tale af Ældste Nephi Pratt 268
„Ephraims Træ" 270
Præsident J. M. Christensen 272

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.
Redigeret af F. Christenson. Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).